

اهمیت، جایگاه و چگونگی تربیت شهروند الکترونیک در برنامه درسی نظام آموزشی کشور

دکتر محبوبه فناخسرو، دکتر سولماز نورآبادی

۱- استادیار گروه علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان، پردیس نسیم تهران.

Email: mfannakhosrow@gmail.com -۲

۲- استادیار گروه علوم تربیتی دانشگاه شاهد.

Email: nourabadi@shahed.ac.ir

چکیده

با تحولات سریع علوم و فناوری در قرن حاضر، جوامع معاصر نیز بطور فزاینده ای در حال تحول هستند. همگام با این تحول، نسل جوان برای زندگی در چنین جوامعی لازم است به عنوان متفکران مستقل، شهروندان مولد و رهبران آتی مهیا شوند. زمینه سازی چنین تحولی در عناصر ساختار نظام آموزشی و نگرش طراحان برنامه درسی است. گسترش سریع فناوری اطلاعات و ارتباطات در هر مرحله از زندگی معاصر و انتظارات خوش بینانه اکثر مردم نسبت به نوآوری های جدید، باعث تقویت و رشد فوق العاده در استفاده از فناوری اطلاعات و ارتباطات در سراسر جهان آموزش شده است. دسترسی صحیح به اطلاعات و بکارگیری آنها، از عوامل مهم در دستیابی به موقعیت های مطلوب زندگی است. نقش آموزش و پرورش در توانمند سازی یادگیرندگان در کسب مهارت های مورد نیاز، آموزش چگونه یادگرفتن، کاربرد مداوم و مؤثر اطلاعات، پرورش تفکر انتقادی، تعامل فعال با محیط پیرامونی، خلاقیت و خردورزی بسیار حائز اهمیت است تا شهروندانی تربیت نماید که با تسلط بر مهارت های الکترونیکی، پاسخگوی نیازهای حال و آینده جامعه باشند. لذا بهترین راه دستیابی به این هدف، تلفیق فناوری در برنامه درسی نظام آموزشی به منظور تربیت شهروند الکترونیکی است. این مقاله راهکارهای نوینی برای تلفیق فناوری در برنامه درسی به منظور تربیت شهروند الکترونیک پیشنهاد می کند تا آنها را برای جهان بسرعت در حال مدرنیزه شدن آماده نماید.

کلمات کلیدی: برنامه درسی، تربیت، تلفیق، شهروند الکترونیکی، نظام آموزشی.

۱. مقدمه

امروزه تربیت شهروند الکترونیک یکی از موضوعات حیاتی برای نظام های آموزشی است. این امر بویژه در عصر اطلاعات و با توجه به ویژگی های جوامع امروزی از قبیل وجود دولت های بزرگ با تنوع جمعیتی بالا، قوانین و مقررات برآمده از روش زندگی و کشورداری مدرن، پیشرفت ابزارها و وسایل ارتباطی ملی و جهانی اهمیت بیشتری یافته است. شورای پارلمان اروپا در سال ۲۰۰۶ توانایی ها و شایستگی های مدنی را در میان هشت مهارت اصلی برای یادگیری مادام العمر قرارداد. در این راستا کو و همکاران^۱ (۲۰۱۱) اظهار می دارند جهان به احتمال زیاد در آینده، شوک ها و فشارهای بیشتری را تجربه خواهد

^۱. Cove et al.

هفتمین کنفرانس ملی توسعه پایدار

در علوم تربیت و روانشناسی، مطالعات اجتماعی و فرهنگ

کرد. بی ثباتی اقتصادی، تغییرات اقلیمی و تجاوز به حریم خصوصی، عدم تحمل بنیادگرایی دینی، بحران های نژادی و سیاسی و حکومت های مطلقه (بیالیک و همکاران^۱، ۲۰۱۵)، تغییرات زیست محیطی، بلایای طبیعی و تروریسم (ادواردز^۲، ۲۰۰۹)، افزایش جمعیت، فقدان منابع حیاتی، فرهنگ فردگرایی (بوهان^۳، ۲۰۰۱)، تغییرات آب وهوایی (اسپلمن^۴، ۲۰۱۵؛ جنینگز و مانلوتا^۵، ۲۰۱۶)، تغییر و تحولات سیاسی، اقتصادی، جمعیت شناختی، زیست محیطی و تکنولوژی (کو و همکاران، ۲۰۱۱)، وخامت معیشتی، از دست دادن تنوع زیستی، تخریب محیط زیست، ایجاد و تشدید تنشهای اجتماعی-اقتصادی جدید (اندرسون^۶، ۲۰۱۳)، محیط زیست اجتماعی چالش برانگیز به طور مثال، جامعه ای خشونت آمیز یا یک مدرسه غیر اثربخش (رنسبورگ و همکاران^۷، ۲۰۱۵)، از جمله چالش های پیش روی شهروند امروزی است.

شهروندان دیجیتال باید دانش و مهارت های گستردهای داشته باشند و به اینترنت و فناوری دسترسی داشته باشند و مدارس باید دانش آموزان را برای اینکه به یک شهروند مجازی تبدیل شوند، هدایت کنند (ایسمان و گونگورن^۸، ۲۰۱۴). این شهروندان باید از برخی ویژگیها از جمله درک مسائل انسانی، فرهنگی و اجتماعی مرتبط با فناوری برخوردار باشد و رفتارهای قانونی و اخلاقی، ایمن، منطقی و مسئولانه در فضای مجازی هز خود نشان دهند (ریبل^۹، ۲۰۰۸). شهروندی الکترونیک، طیف وسیعی از رفتارها را با درجات مختلفی از خطر و عواقب منفی دربرمی گیرد. فقدان آگاهی و آموزش شهروند الکترونیک می تواند مشکلات و خطراتی را برای دانش آموزان به همراه داشته باشد. اگر نظام آموزشی این مسائل را مورد توجه قرار ندهد، فرهنگ دنیای مجازی جهت گیریهای خاص خود را دنبال خواهد کرد و دانش آموزان را به هر سمتی که بخواهد هدایت می کند و امکان به کارگیری یک راه حل مؤثر را در آینده، دور از دسترس خواهد ساخت (هولندزورث، داودی و دوناون^{۱۰}، ۲۰۱۱).

لازم به ذکر است علم، به دانشی اطلاق می شود که محصول کاربرد روش علمی و پژوهش در زمینه های دنیای پیرامون، پدیده های طبیعی، جهان مادی و محیط زیست، شامل مفاهیم، فرایندها و نگرش های مربوط به آنهاست. اهداف اصلی آموزش که در سال ۱۹۹۳ از سوی یونسکو مطرح شده است عبارتست از: «آموختن برای دانستن»، «آموختن برای انجام دادن»، و «آموختن برای با هم زیستن». توسعه ملی بدون حضور شهروندانی که سواد علمی گسترده ای دارند، ممکن نیست. در این میان، مهمترین کاربردهای فناوری اطلاعات برای آموزش و انتقال مفاهیم آموزشی عبارتند از: ایجاد مدارس مجازی، ایجاد دانشگاه های مجازی، آموزش الکترونیکی ضمن خدمت برای کارمندان دولت، آموزش و اطلاع رسانی الکترونیکی برای اقشار مختلف مردم به منظور ایجاد فرصت های برابر زندگی و بهبود کیفیت زندگی افراد. از یک منظر کلی، در فرایند آموزش باید چهار هدف تحقق یابد: نخست بر دانایی یادگیرنده افزوده شود. دوم، دانایی اش با توانایی دمساز شود. سوم، زندگی فردی او بهبود یابد و چهارم، نقش او در زندگی جمعی به عنوان یک شهروند مؤثرتر گردیده و ارتقاء یابد. بنابراین این مقاله در پی ارائه پاسخ به سؤال اساسی زیر می باشد: چه راهکارهایی برای تلفیق فناوری در برنامه درسی نظام آموزشی به منظور تربیت شهروند الکترونیک می توان ارائه نمود؟

1. Bialik et al.

2. Edwards

3. Bohan

4. Spellman

5. Jennings & Manlutac

6. Anderson

7. Rensburg et al.

8. Isman & Gungoren

9. Ribble

10. Hollandsworth, Dowdy & Donovan

۲. روش تحقیق

روش پژوهش حاضر، توصیفی-تحلیلی است. بدین منظور مفاهیم مرتبط با موضوع پژوهش، گردآوری و به کشف خطوط اصلی اندیشه‌های صاحب‌نظران تعلیم و تربیت پرداخته شده تا بتوان از مجموعه مفاهیم و ساختارهای مفهومی بدست آمده در جهت تبیین دقیق‌تر ماهیت میان‌رشته‌ای تربیت شهروند الکترونیکی و چگونگی تربیت شهروند الکترونیکی در برنامه درسی نظام آموزشی کشور، استفاده نمود.

۳. یافته‌ها

شهروند الکترونیکی^۱ فردی است که توانایی استفاده از فناوری اطلاعاتی را در انجام امور روزمره دارد و خدمات مورد نیاز خود را با استفاده از سیستم‌های الکترونیکی از ادارات و مؤسسات دریافت می‌کند. شهروند الکترونیکی، شهروند جامعه اطلاعاتی^۲ است که همه امور زندگی او منجمله آموزش، تفریح، ارتباطات و تراکنش‌ها بصورت الکترونیکی انجام می‌شود. در جامعه اطلاعاتی، اطلاعات نقش اساسی ایفا می‌کند و تمام فعالیت‌های روزمره از طریق مبادله الکترونیکی اطلاعات^۳ صورت می‌گیرد. نظام آموزشی از طریق تلفیق فناوری در برنامه درسی، دانش‌آموزان را برای ورود به شهر الکترونیکی و انجام فعالیت‌های شهروند الکترونیکی در زندگی روزمره تربیت می‌کند. شهروند دیجیتال باید شهروندی باشد که دارای ویژگی‌های زیر باشد:

۱. دسترسی دیجیتال: مشارکت کامل دیجیتال در جامعه

کاربران فناوری باید بدانند که همه آدم‌ها فرصت‌های یکسانی در دسترسی و استفاده از فناوری در اختیار ندارند. تلاش برای برابری حقوق دیجیتال و حمایت از دسترسی دیجیتال، نقطه شروع شهروندی دیجیتال است. کمک به فراهم آوردن فناوری و گسترش دسترسی به آن باید هدف هر شهروند دیجیتالی باشد. کاربران نباید فراموش کنند که هستند کسانی که دسترسی محدودی دارند و منابع دیگری هم باید برای آن‌ها فراهم شود. برای اینکه شهروندان مفیدی باشیم لازم است خودمان را به تضمین دسترسی دیجیتال برای همه آدم‌ها متعهد کنیم (مونسون چویی^۴، ۲۰۱۶).

۲. تجارت دیجیتال: خرید و فروش دیجیتالی کالا

کاربران فناوری باید این نکته را درک کنند که بخش بزرگی از اقتصاد بازار امروز به سمت دیجیتالی شدن می‌رود. معاملات و مبادلات قانونی و مشروع در جریان است، اما خریدار و فروشنده باید به مشکلات مرتبط با آن هم آگاه باشند. کاربران باید یاد بگیرند که چطور در اقتصاد دیجیتال نوین، مصرف‌کننده خوبی باشند (شکرریز، ۱۳۹۰).

۳. ارتباطات دیجیتال: تبادل دیجیتال اطلاعات

توسعه راه‌های ارتباطی همه چیز را متحول کرده است، چون امروز آدم‌ها می‌توانند با هرکسی که می‌خواهند در ارتباط مداوم بمانند. حالا همه این فرصت را دارند که با هرکسی در هر جایی و در هر زمانی ارتباط برقرار کنند. اما متأسفانه خیلی از کاربران یاد نگرفته‌اند که چطور در میان این همه گزینه ارتباطی تصمیم‌گیری مناسبی داشته باشند (سالیوان^۵، ۲۰۱۶).

۴. سواد دیجیتال

با آنکه مدارس در زمینه تزریق فناوری پیشرفت بزرگی داشته‌اند، اما هنوز راه زیادی باقی مانده است. تمرکز دوباره روی اینکه چه فناوری‌هایی باید یاد داده شود و اینکه چطور باید استفاده شود لازم است. فناوری‌های جدیدی راه خود را به محیط کار باز کرده است که هنوز در مدارس راهی ندارد (برای مثال ویدیو کنفرانس، و فضاهای اشتراک‌گذاری آنلاین دانش

1. E-Citizen

2. Information Society

3. Electronic Data Interchange (EDI)

4. Moonsun Choi

5. Sullivan

هفتمین کنفرانس ملی توسعه پایدار

در علوم تربیت و روانشناسی، مطالعات اجتماعی و فرهنگ

مثل ویکی ها). این فرایند نیاز به مهارت های جستجو و پردازش حرفه ای دارد (برای مثال سواد اطلاعاتی). باید به یادگیرنده ها آموخت چطور در جامعه دیجیتال آنچه نیاز دارند را یاد بگیرند. شهروندی دیجیتال یعنی مردم به روشی نوین آموزش ببینند و این یعنی افراد نیاز به درجه بالاتری از مهارت و سواد اطلاعاتی دارند (عارف^۱، ۲۰۱۶).

۵. آداب دیجیتال: استانداردهای دیجیتالی رفتار و برخورد

کاربران فناوری اغلب این حوزه را یکی از مهم ترین مشکلات در ارتباط با شهروندی دیجیتال می بینند. ما وقتی رفتار نامناسبی می بینیم متوجه آن می شویم، اما مردم قبل از اینکه شروع به استفاده از فناوری کنند آداب دیجیتال (یعنی شیوه رفتار مناسب) را یاد نمی گیرند. خیلی ها اگر بخواهند درباره اتیکت دیجیتال کسی با او صحبت کنند معذب می شوند. خیلی وقتها برای متوقف کردن استفاده نادرست از فناوری، قوانین و مقررات سخت گیرانه ای وضع می شود یا آن فناوری به طور کلی ممنوع می گردد. اما تعیین سیاست و وضع قانون کافی نیست، ما باید به همه یاد بدهیم که چطور در این جامعه جدید، شهروندان دیجیتال مسئولیت پذیری باشند (هیرا^۲، ۲۰۱۲).

۶. قوانین دیجیتال: مسئولیت در قبال رفتار و کردار دیجیتال

جامعه قوانین معینی دارد که در یک جامعه اخلاقی کاربر باید از آن ها آگاه باشد. این قوانین برای هرکسی که آنلاین کار یا بازی می کند، صادق است. هک کردن اطلاعات دیگران، دانلود غیرقانونی موسیقی و فیلم، دزدی محتوا، ساختن کرم و ویروس مخرب یا اسب تروجان، فرستادن هرزنامه، یا دزدیدن هویت یا دارایی دیگران غیراخلاقی است (بینیت و لانس^۳، ۲۰۰۸).

۷. حقوق و مسئولیت دیجیتال: آزادی هایی که در دنیای دیجیتال در اختیار همگان است

شهروندان دیجیتال حق حریم خصوصی، آزادی بیان، و حقوقی از این قبیل را دارند. باید بحث کرد، و آن را در دنیای دیجیتال امروز بصورت واقعیت درآورد، درباره حقوق بنیانی دیجیتال گفت. این حقوق البته با خود مسئولیت هم می آورد. کاربران باید کمک کنند تا معلوم شود شیوه درست استفاده از فناوری قرار است به چه شکلی باشد. در جامعه دیجیتال حقوق و مسئولیت ها باید در کنار هم دنبال شود تا برای همه بتوانند مفید و مؤثر باشند (چویی و همکاران، ۲۰۱۷).

۸. سلامت و شادابی دیجیتال: رفاه جسمی و روانی در دنیای فناوری دیجیتال

ایمنی چشم، آسیب فشار تکراری، و ارگونومیک بودن صدا همه مسائلی است که باید در دنیای نوین فناوری به آن پرداخت. به غیر از مشکلات جسمی، برخی مشکلات روانی نیز وجود دارد که در حال شیوع است؛ مثل اعتیاد به اینترنت. کاربران باید یاد بگیرند فناوری خطرهایی نیز در ذات خود دارد. شهروندی دیجیتال با خود فرهنگی دارد که در آن کاربر فناوری از طریق آموزش و تعلیم یاد می گیرد چطور از خودش محافظت کند (شکرریز، ۱۳۹۰).

۹. امنیت دیجیتال (حفاظت شخصی): پیشگیری های دیجیتالی برای تضمین امنیت

در هر جامعه ای، افرادی وجود دارند که می دزدند، آزار می دهند، و مزاحم دیگران می شوند. در جامعه دیجیتال نیز همین طور است. اعتماد به اعضای دیگر جامعه برای ایمنی خودمان کافی نیست. ما در خانه خودمان به در قفل می زنیم و برای ماشینمان دزدگیر می گذاریم تا کمی امنیت بیشتر داشته باشیم. همین کار را باید درباره امنیت دیجیتال هم کرد. ما باید در مقابل ویروس ها از خودمان محافظت کنیم، از داده ها نسخه پشتیبان بگیریم، و کنترل ابزارمان را در دست داشته باشیم. به عنوان شهروندان مسئولیت پذیر باید از اطلاعاتمان در برابر نیروهای بیرونی که ممکن به آن آسیب بزند، محافظت کنیم (جونیس و میتچل^۴، ۲۰۱۵).

¹. Arif

². Herrera

³. Bennett & Lance

⁴. Jones & Mitchell

هفتمین کنفرانس ملی توسعه پایدار

در علوم تربیت و روانشناسی، مطالعات اجتماعی و فرهنگ

شهر الکترونیکی شهری است که اجرای اکثر فعالیتها از طریق امکانات اینترنتی و سیستمهای الکترونیکی امکانپذیر است. در چنین شهری، امکان دسترسی شهروندان به کلیه ادارات، اماکن درون شهری و دستیابی به اطلاعات مختلف از طریق ابزارهای الکترونیکی، بصورت شبانه روزی در تمامی روزهای هفته در محیطی کاملا امن، باثبات، قابل اطمینان و محرمانه صورت میگیرد. کلیه فعالیتهای شهروند الکترونیکی در زندگی روزمره توسط ابزارهای فناورانه قابل انجام است. این فعالیتها عبارتند از:

- فعالیتهای آموزشی: در مدرسه، دانشگاه و آموزشگاه؛
- فعالیتهای علمی: تحقیق و پروژه، یافتن مقاله، دسترسی به منابع معتبر اطلاعاتی، کتابخانهها و کتب و تالیفات جدید؛
- فعالیتهای تفریحی: بازیهای رایانهای، بازدید از موزهها و پارکها؛
- فعالیتهای اداری: ثبت اسناد و املاک، درخواست گذرنامه، ارسال نامه؛
- فعالیتهای بانکی: پرداخت قبوض، برداشت پول از حساب، انتقال وجه؛
- فعالیتهای تجاری: خرید و فروش کالا، فیلم، نرم افزار یا سخت افزار، فروش خانگی؛
- فعالیتهای سیاسی: شرکت در انتخابات؛
- امور مسافرتی: رزرو بلیط سفر، رزرو هتل؛
- امور درمانی: تعیین نوبت و قرار ملاقات با پزشک، دریافت دستورالعملهای ایمنی و پزشکی، جراحی از راه دور؛
- تصمیم گیری: تعیین بهترین مسیر برای رسیدن به مقصد، بهترین رستوران یا اماکن تفریحی، راههای بین شهری؛
- کسب اطلاعات: خبرها، روزنامه، نشریات، وضعیت آب و هوا، ترافیک شهری، ساعات پرواز هواپیماها؛
- کاریابی و درخواست کار: آگاهی از فرصت های کاری، پرکردن فرم درخواست کار و دریافت نتیجه.

۴. نتیجه گیری

با توجه به پیچیدگی های فزاینده هزاره سوم و تحولات پرشتاب ناشی از رشد و پیشرفت فناوری، زیست محیطی و اجتماعی در عرصه های مختلف، شهروندی از شکل سنتی خود خارج شده و نیاز به ارائه تعریف جدیدی از مفهوم شهروندی تحت عنوان شهروند الکترونیک کاملا محسوس است. بدیهی است بقا و کیفیت زندگی شهروندان در عصر جهانی شدن مستلزم توانمند شدن شهروندان برای دست یابی به یک سبک زندگی سالم در قرن بیست و یکم و رویارویی با بحران ها و چالش های پیش روی آنها است.

با توجه به یافته های پژوهش و تحلیل این یافته ها؛ در راستای تربیت شهروند الکترونیک و تحقق هدف مورد نظر، راهکارهایی تدوین شد که عبارتند از:

- توجه به مهارت های مهم و مؤثر متناسب با فرهنگ، مذهب و شرایط اجتماعی، سیاسی و اقتصادی جامعه در محتوای آموزش فناوری؛
- توجه به توسعه مهارت های سطح بالا نظیر تفکر انتقادی، حل مسئله، خردورزی در دانش آموزان به منظور تلاش برای یادگیری مادام العمر؛
- توجه به حس کنجکاوی دانش آموزان برای ایجاد انگیزه در بکارگیری فناوری؛
- پرورش خلاقیت دانش آموزان برای تولید فناوری نوین در آموزش؛
- توجه به گسترش مهارت های دانش آموزان در ابعاد گوناگون فناوری؛
- توانمندسازی معلمان در آموزش فناوری از طریق برگزاری برنامه ها و کارگاه های ضمن خدمت.

۵. مراجع

۱. شکرریز، محمدرضا (۱۳۹۰). شهروند الکترونیک (کتاب درسی شاخه کاردانش). تهران: پیام کوثر.
2. Arif, R. (2016). Internet as a hope or a hoax for emerging democracies: revisiting the concept of citizenship in the digital age. *Procedia. Social and Behavioral Sciences*, 236. 4 – 8.
3. Anderson, A. (2013). Learning to Be Resilient Global Citizens for a Sustainable World.
4. Bennett, W. Lance. (2008). *Changing Citizenship in the Digital Age*. MA: The MIT Press. 1–24. doi: 10.1162/dmal.9780262524827.001.
5. Bialik, M., & Bogan, M., & Fadel, Ch., & Horvathova, M. (2015). *Character Education for the 21st Century: What Should Students Learn?* Prepared
6. Bohan, Ch, H. (2001). *The meaning of citizenship in the 21st Century*. University Middle and Secondary Education Faculty Publications Department of Middle and Secondary.
7. Choi M., Glassman M. & Cristol D. (2017). What It Means to Be a Citizen in the Internet Age: Development of a Reliable and Valid Digital Citizenship Scale. *Computers & Education* .doi: 10.1016/j.compedu.2017.01.002.
8. Cove, E., & Eiseman, M., Popkin, S. (2011). *Resilient Children: Literature Review and Evidence from the Hope Vi Panel Study Final Report*. The Urban Institute Metropolitan Housing and Communities. Policy Center.
9. Edwards, ch. (2009). *Resilient Nation. Some rights reserved Magdalen House*, 136 Tooley Street, London, SE1 2TU, UK
10. Frey, B. S. (2003). *Flexible Citizenship for a Global Society*. University of Zurich Switzerland.
11. Hollandsworth, R., Dowdy, L., & Donovan, J. (2011). Digital citizenship in K-12: It takes a village. *TechTrends*, 55(4), 37-47.
12. Isman, A., & GUNGOREN, O. C. (2014). Digital citizenship. *TOJET: The Turkish Online Journal of Educational Technology*, 13(1).
13. Herrera, L. (2012). Youth and citizenship in the digital age: A view from Egypt. *Harvard Educational Review*, 82(3), 333-352.
14. Jennings, S., & Manlutac, J. (2016). *A Companion Guide to Resilience*. Published by Oxfam GB for Oxfam International under ISBN 978-0-85598-675-9 in February 2016.
15. Jones, L. M., & Mitchell, K. J. (2015). Defining and measuring youth digital citizenship. *New Media & Society*, 17 (5), 1-17.
16. Moonsoon Choi (2016): A Concept Analysis of Digital Citizenship for Democratic Citizenship Education in the Internet Age. *Theory & Research in Social Education*, DOI: 10.1080/00933104.2016.1210549.
17. Rensburg, A., Theron, L., Rothmann, S. (2015). *A review of quantitative studies of South African youth resilience: Some gaps*. 10 Optentia Research Focus Area, North-West University, Vaal Triangle Campus, Vanderbijlpark, South Africa
18. Ribble, M. (2008). Passport to digital citizenship. *Learning & leading with technology*, 36(4), 14-17.
19. Spellman, k, v. (2015). *Educating for resilience in the North: building a toolbox for teachers*. The National Child Traumatic Stress Network: NCTSN (2013). Resilience and Child Traumatic Stress.
20. Sullivan, C. (2016). Digital citizenship and the right to digital identity under international law. Law center, georgetown university, washington, dc, usa. *Computer law & security review*. 32 .474–481.
21. UNESCO (1963). *Science for All: Report of a Regional Meeting*. Set, Bingkok, UNESCO Regional Office for Education in Asia and Pacific, Bingkok.
22. UNESCO (1996). *Learning: The Treasure Within*. Report to UNESCO of the International Committee on Education for the Twenty-First Century. UNESCO, Paris.

Importance, Position and Quality of Training E-Citizen in Curriculum of Iran's Educational System

Mahboubeh Fannakhosrow (Ph.D)

Assistant Professor in Curriculum, Farhangiyan University of Tehran, Nasibeh College.

Email: mfannakhosrow@gmail.com

Soolmaz Nourabadi (Ph.D)

Assistant Professor in Curriculum, Shahed University. Email: nourabadi@shahed.ac.ir

Abstract:

With the rapid development of science and technology, modern societies are increasingly devolving. Consistent with these developments, the younger generation to live in such communities as independent thinkers and productive citizens and future leaders should be prepared that it would require a change in the structure of the education system and attitudes of curriculum designers. The rapid spread of ICT into every phase of contemporary life, and the optimistic expectations held by most people towards new innovations fueled tremendous growth and enthusiasm in application of ICT in education worldwide. Proper access to information and their use is an important factor in achieving optimal life situations. The role of education in empowering students to acquire the skills they need, learning how to learn, continuous and effective use of information, fostering critical thinking, active interaction with the environment, creativity and wisdom is very important to educate citizens by mastering on electronic skills to meet the needs of the present and future of society. so the best way to achieve this goal is to integrate technology into the curriculum of schools for the education of an electronic citizen. This paper proposes new ways to integrate technology into curriculum for the education of e-citizens to prepare them for a rapidly modernizing world.

Key words: Curriculum, Training, Integration, E-Citizen, Educational System.